

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.292 van 7 mei 2014
in de zaak A. 209.309/XIV-34.949**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Caroline Driesen
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 juli 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 104.064 van 31 mei 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9800 van 24 juli 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 maart 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Caroline Driesen, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Elisabeth Dewil, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt op 25 oktober 2012 België binnen en verklaart zich op 26 oktober 2012 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 18 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 maart 2013 tekent verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 31 mei 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de memorie van wederantwoord herneemt, de schending van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3, § 1, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van “de motiveringsplicht inzake bestuursrechtspraak” op.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.2.1 van het bestreden arrest de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij zijn nota met opmerkingen gevoegde SRB “De actuele veiligheidssituatie in Centraal Irak” van 31 januari 2013 buiten beschouwing laat omdat deze nota niet aan de voorwaarden van artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet voldoet, meer bepaald omdat de commissaris-generaal niet aannemelijk maakt dat hij deze gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen, vermits die SRB van 31 januari 2013 dateert en de aanvankelijk bestreden beslissing pas op 18 februari 2013 werd genomen. Volgens verzoeker steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens zelf zijn beoordeling in punt 3.2.3 van het bestreden arrest op de gedateerde nota van 31 januari 2013 terwijl hij weet dat er ondertussen recentere informatie aanwezig is. Dit klemmt des te meer omdat de veiligheidssituatie in Irak de laatste maanden sterk achteruit is gegaan.

Nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds heeft vastgesteld dat hij de SRB-update buiten beschouwing moet laten en anderzijds dat de aanvankelijk bestreden beslissing op een gedateerde SRB was gesteund, had hij de zaak moeten terugzenden naar de commissaris-generaal omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen geen uitspraak kan doen over de grond van het geschil. Verzoeker is van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen minstens had moeten motiveren waarom de SRB-update geen “essentieel element” zou uitmaken. Daarom acht verzoeker artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet geschonden.

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sedert 2010 toegang tot het CEDOCA heeft en bestaande Country of Origin-informatie, bestaande uit de SRB's, kan opvragen, hetgeen in zekere zin een beperkte uitbreiding van zijn onderzoeksbevoegdheid vormt. Artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorziet immers toegang tot de dienst zelf voor magistraten,

griffie en ambtenaren van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volgens het verslag aan de Koning “(kunnen) de leden van deze nieuwe raad (...) zich hierdoor op de hoogte stellen van de situatie in de landen van herkomst”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dus zelf kennisnemen van de inhoud van de recente SRB, zodat verzoeker de schending van artikel 3, § 1, van het hierboven genoemde koninklijk besluit van 11 juli 2003 inroept.

Beoordeling

5.1. Het enige middel heeft uitsluitend betrekking op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en zou dus enkel wat dat betreft tot de vernietiging van het bestreden arrest kunnen leiden.

5.2. Anders dan verzoeker voorhoudt, steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich voor de beoordeling van de veiligheidssituatie niet op “de gedateerde SRB dd. 31.01.2013”. In punt 3.2.3 van het bestreden arrest wordt integraal verwezen naar “de SRB ‘Irak - De actuele veiligheidssituatie in Centraal Irak Ninewa/Kirkuk’ van 31 juli 2012”. In punt 2.2.1. van dat arrest heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de SRB van 31 januari 2013 trouwens uitdrukkelijk buiten beschouwing gelaten omdat dit stuk niet voldoet aan de voorwaarde dat de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

Verder blijkt uit geen enkele overweging in het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben geoordeeld dat de SRB van 31 juli 2012 gedateerd en achterhaald is. Het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennis heeft van het bestaan van een SRB van 31 januari 2013 doch deze buiten beschouwing laat omdat niet aan de voorwaarden van artikel 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet is voldaan, betekent niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat de informatie uit de SRB van 31 juli 2012 niet meer actueel is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich immers op de SRB van 31 juli 2012 om te oordelen dat “er actueel geen sprake (is) van een uitzonderlijke situatie (...)”.

Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe om in de plaats van de feitenrechter na te gaan of de bronnen waarop deze laatste zich steunt nog voldoende actueel zijn. Evenmin vermag de Raad van State als administratieve

cassatierechter in de plaats van de feitenrechter te oordelen of deze laatste over voldoende gegevens beschikte om de aanvankelijk bestreden beslissing te bevestigen of te hervormen dan wel of hij de zaak voor verder onderzoek naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende terug te sturen.

Door de hierboven genoemde SRB van 31 januari 2013 buiten beschouwing te laten en te oordelen dat de SRB van 31 juli 2012 het nog mogelijk maakt de actuele veiligheidssituatie te beoordelen, zonder de zaak voor verder onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alleszins niet zijn in artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid overschreden.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5.3. In punt 2.2.1 van het bestreden arrest wordt duidelijk aangegeven waarom de SRB van 31 januari 2013 buiten beschouwing wordt gelaten. Uit de motivering in punt 3.2.3 van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich voldoende voorgelicht acht door de SRB van 31 juli 2012 om de actuele veiligheidssituatie in Kirkuk te beoordelen. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het enige middel is in die mate ongegrond.

5.4. Bij de behandeling van beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met toepassing van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordelingsbevoegdheid beperkt door het rechtsplegingsdossier en hetgeen de partijen gedurende de debatten aanvoeren. Daarbuiten heeft hij geen onderzoeksbevoegdheid en hij kan zich dus niet steunen op zelf gevonden informatie. Verzoeker haalt terecht aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak voor verder onderzoek naar de commissaris-generaal dient terug te sturen indien hij van oordeel is dat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te kunnen bevelen.

Aan deze wettelijk beperkte bevoegdheid kan geen afbreuk worden gedaan door een bepaling uit een koninklijk besluit. Uit de door artikel 3, § 1, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 voorziene toegang voor magistraten, leden van de griffie

en ambtenaren van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de interne documentatie- en researchdienst van het commissariaat-generaal kan derhalve geen uitbreiding van de onderzoeksbevoegdheid worden afgeleid in die zin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die manier zelf nieuwe informatie over een individueel asiendossier zoals dat van verzoeker zou mogen verzamelen, te dezen door het opvragen van de hoger genoemde SRB van 31 januari 2013. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeven mei tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen